

Publicerad 2007-10-05 21:32 av moonlight demon

Fanfiction..

I'll leave you, but we'll meet again - fanfic (Del 2 + 3)

del 2

(Bill)

'Tom.. Jag vet inte om detta kommer gå så bra..' sa jag, medans jag kastade en orolig blick på den stora bergochdalbanan.

'Men sluta sjåpa(?) dig nu, det kommer gå bra.' svarade Tom medans han kastade en hungrig blick på banan.

Detta kan tolkas som.. Tja.. Att jag bara är sjåpig, men jag FUNKAR inte med berodalbanor.

Om jag ska vara ärlig, så.. Tja.. Man kan säga att det är någon slags fobi, jag avskyr dem faktiskt, men tanken på att Tom fanns vid min sida, gjorde mig en aning lugnare.

Du kanske tycker jag är knäpp, men jag är 13 år, och har aldrig åkt en bergodalbana.. Om det inte räknas med en liten, som går runt och runt i cirklar, så har jag inte det.

Jag har aldrig gillat de faktum att tja.. Man inte kan kontrollera farten själv, att man inte har någon kontroll alls. Att man bara sitter i en.. vagn med lite bälten och sedan så bär man ivåg, upp och ner, snurra lite grand och sedan.. Loopen. Jag svalde hårt, medans jag granskade andra som åkte.

'Bill, ta't lugnt, jag sitter brevid dig.' sa Tom med ett litet retsamt flin på läpparna.

'Ja, det positiva är, spyr jag, så får du det på dig.' svarade jag, utan att släppa blicken från det röda spåret. Att stå i kön var nog värst, iallfall än så länge. Bara stå där och vänta, långsamt komma närmare, och Tom gjorde det inte bättre genom att stå där, helt uppspelt och skratta åt allas rädda ansiktsuttryck.

Jag hade förmodligen också varit road, men om situationen hade varit helt annorlunda.. Typ en liten, liten karusell som småbarn är rädda för, då kanske jag stått brevid min bror med ett retsamt flin på läpparna (oj, nu känner jag mig elak) men så var inte fallet.

Här stod LIV på spel.. Tänk.. Tänk om vagnarna bara skulle.. Glömma bromsa? Eller stanna mitt i loopen?!

'Andas, Bill, andas.' sa Tom medans han granskade mig, med ett något orolig blick.

'Jag vet inte om jag klarar detta..' muttrade jag fram, medans min blick drogs ifrån bergodalbanans spår, och drogs mot Tom's ögon istället.

Han log uppmuntrande mot mig, och jag kunde inte låta bli att känna mig lugnare, Tom var ju med mig.. Vad kunde hända..?

(Tom)

'Tom.. Jag vet inte om detta kommer gå så bra..' sa Bill oroligt, utan att kolla på mig. Istället var all hans uppmärksamhet riktad mot bergochdalbanan.

'Men sluta sjåpa dig nu, det kommer gå bra.' svarade jag, medans jag följde han blick, och såg den stora bergochdalbanan. Jag kunde inte låta bli att känna mig uppspelt, även om min bror var, så gått som död.

Men jag var TVUNGEN att göra detta, tvinga med honom. Jag menar: en 13 åring som inte åkt en bergochdalbana? Det är faktiskt inte så.. Tja.. Nomalt. Även om ordet "normal" inte finns i Bills lexikon,

men spelar roll? Det är kul att han är annorlunda, stilen och allt, men någonstans måste det gå en gräns.. Jag menar: 13 ÅRIG?!

'Bill, ta't lugnt, jag sitter brevid dig.' sa jag, och ett retsamt leénde letade sig fram på mina läppar.

'Ja, det positiva är: spyr jag, så får du det på dig.' svarade Bill, fortfarande utan att kolla på mig.

Jag kände mig något ond, jag menar: jag är han bror, jag borde låta honom slippa detta, men det vill jag inte.

Han är 13, har aldrig åkt en berochdalbana och är LIVRÄDD för dem. Någonstans MÅSTE gränsen gå.

Visst, jag skulle förstå honom ifall det var typ.. Clown.. DEM är läskiga. Med deras stora, röda näsa och deras läskiga smink.. Perfekta kostymen för en MASSMÖRDARE!

'Andas, Bill, andas.' sa jag, kanske för att sluta tänka på clownen? Jag var inte säker, men jag var iallfall ganska säker på att det var dags att säga något som stöttade honom.

'Jag vet inte om jag klarar detta..' muttrade han, och hans blick drogs mot mig.

Vad ÄR det jag håller på med?! Krossar honom som ett litet kryp?! Jag borde inte göra detta.. Jag borde låta honom gå.. Men det skulel vara pinsamt för honom.. Bara gå ur kön så där.. Bäst att inte säga något, tänkte jag, lite ångerfullt, men istället för att visa det, log jag uppmuntrande mot honom.

(Bill)

'Tomi... Vet du vad som står DÄR BORTA?!' sa jag, något senare, när jag ÄNTLIGEN åkt bergochdalbanan.

Mina ben var så ostadiga att jag var SÄKER på att jag bara skulle falla ihop i en hög, vilken sekund som helst, men innan dess, vile jag ha lite kul.

Tom skrek till.

'Precis.. Nu är det min tur att ha roligt..' sa jag med ett elakt flin på läpparna, då jag drog med mig min KÄRA bror fram till clownen, bad om en gruppkräm, och tja.. Min mamma har en bild på härligheten.. Ni vill inte veta..

Men jag kan berätta: att så kul har jag nog inte haft i hela mitt liv, dessutom: Bergochdalbanor är helt okej..

del 3

(Bill)

Solen, som brukade skina över oss, var inte där längre. Den stack oss inte i ögonen, eller brände oss i ryggarna, som ALLTID den första maj.

Vissa traditioner GÅR inte att bryta, speciellt inte en sådan tradition man haft sedan man var sju år gammal. Visst, vi är 14 nu, och kanske BORDE släppa den fåniga traditionen, men det.. Tj.. det ar svårt att släppa taget om något man växt upp med.

För att ni ska förstå vad jag babblar om, ska jag berätta om en av de många traditioner jag och Tom har.

Allså: Den första maj varje år brukar vi lägga oss utanför vårt hus i gräset och göra absolut inget, nästan iallafall. Vi brukar ligga där, stirra upp i himlen och prata om massor med olika saker.

Ibland utvecklades det hela till vattenkrig eller bara.. Tja.. En gång var stekpannor inbalndade, men tja.. De

får ni inte veta mer om.

Men den första maj detta året var HEELT annorlunda från vad vi var vana vid.

Ute regnade det något förskräckligt, regnet bara öste ner, och det skulle kanske inte vara JÄTTEKUL att gå ut och lägga sig i gräset i detta vädret, så istället: gick vi upp i Tom's rum

Denna första maj var faktiskt dålig på många olika sätt.. Om du gissar på att skolan har ställt till de, så har du helt rätt. Jag AVSKYR skolan, en stor del av hatet är därför att eleverna mobbar mig, ja, de mobbar Tom ibland också, men då beror det på att jag är hans bror, eller för att han försvarar mig.

Ja, till och med lärarna hatar oss: mig för att jag har en annorlunda stil och Tom för att han ALLTID var på min sida.

Idag fick jag några kommentarer som: \"Ey, Kaulitz! Borde inte du gå in på tjejernas omklädningsrum?\" eller \"Nemen, Bill! Du har varit och köpt en ny mascara märker jag?!\"

Jag AVSKYDDE att de inte kunde acceptera att jag vara annorlunda. Att lärarna inte heller kunde det, gjorde mig en aning sur.. Faktiskt så blev jag jävligt sur och sårad varje gång jag tänkte på det.

Men när jag tänker efter: Sedan när förstår vuxna hur man tänker? Varför man inte vill klä sig som alla andra?

De flesta av mina lärare, tror att jag går kl'dd som jag gör för uppmärksamhetens skull, men det är inte sant. Jag vill ha min egen stil, vara annorlunda.

Men att vara annorlunda har också sina konsekvenser: som mobbingen.

Dock vet viju allihopa att skolan är skit, jag menar: hur många har inte varit med om mobbing? Och vart sker den mesta mobbingen: I skolan!

\"Bill..?\"

\"Hmm..?\"

\"Du vet att det dem säger inte är sant.\" sa Tom menande.

Mina ögon blev något blanka, Tom fanns alltid där för mig..

Varje gång jag var upprörd eller ledsen, stöttade han mig, tröstade mig. Fanns där för mig.

Jag fick faktiskt dåligt samvete av det.. Så ofta som jag mår dåligt, av något så dumt som mobbing!

Jag borde stå på mig, sluta bry mig.

Om jag ska vara ärlig, så fanns det ett tag som jag trodde att jag struntade i vad dem sa, inte brydde mig om deras taskiga kommentarer, men jag hade fel.

Vartenda ord klistrade sig fast inuti mig. På själen, gjorde den trasig, slet den i stycken.

Men att ändra min stil var helt.. Otänkbart.

Då skulle det inte vara jag längre. Det skulle kanske vara jag, men fångad inuti en fasad som jag inte skulle kunna ta mig ur. Det skulle vara min kropp, men ändå inte jag som fanns i den. Bara ett tomt skal som gick omkring på jorden.. Det fick inte hända, ALDRIG!

Jag är ledsen, Tom. Du borde få slippa höra mig klaga jämnt..\"

\"Bill.. Att våran skola är fylld av idioter, som inte kan acceptera dig för hur du går klädd och hur du ser ut, är inte ditt fel. Dem är idioter, hela högen. Jag vill att du ska vara dig själv, okej, Bill?\"

Jag log tacksamt mot honom, glad för att han förstod mig. Lycklig över att det var han som var min bror. Att han alltid skulle finnas vid min sida. Det betydde mycket för mig.

Kanske jag till och med kunde ta mig igenom skolan?

Detta året, kanske inte blev som jag hade förväntat mig, eller som jag var van vid. egnet fortsatte att ösa ner,

men vi kunde ändå roa oss.

Joo, allting slutade med att vi gick ut i trädgården, och lät regnet falla över oss, då vi sprang runt på gräsmattan, skrattandes och skrikandes.

Äkta vänskap och broderskap kommer från hjärtat, inte från utsidan.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren moonlight demon med Poeter.se id #19216 innehar upphovsrätten